

PREPREČITE RAZPRODAJO!

Prodaja je menjava blaga za denar; prodajalec običajno postavi ceno, kupec jo sprejme ali ne. Cena in s tem menjava naj bi bila pravična, takšna je le, če je prostovoljna in če tako kupec kot prodajalec menita, da je zanju koristna. Pri zdajšnjih razprodaji slovenskega premoženja ni tako. Ceno postavljajo posredniki, ki so povezani s kupci in ki imajo od prodaje koristi. Večina prebivalstva, torej pravih lastnikov državnega premoženja, meni, da je prodaja škodljiva in jo zavrača. Tudi oblasti dvomijo v njeno koristnost, a trdijo, da morajo prodajati, ker so to obljubile evropskim oblastem in finančnim trgov. Prodaja torej ni ne poštena, ne prostovoljna in ne koristna. Dejansko ne prodajamo le podjetij, prodajamo ostanke gospodarske suverenosti. Čemu sploh smo se osamosvajali? Da bomo sami pa tudi naši otroci in vnuki postali poceni delovna sila multinacionalk? Oblasti prav tako pravijo, da nas v to razprodajo sili velik dolg, da bodo prodana podjetja učinkovitejša, saj bodo prodana strateškemu partnerjem, ki bodo po prodaji zagotovili ohranitev delovnih mest, da le »privatizacija« omogoča, da se politika neha vtikati v podjetja, in da to zahteva lani sprejeta odločitev državnega zbora.

Toda. Evropska komisija nima pravice posegati v naš pravni red, kaj šele zahtevati »privatizacijo«, a to počne zaradi naše klečeplaznosti. Da bomo razjezili kapitalske trge in izgubili verodostojnost, sta votla argumenta tujih in domačih špekulantov, ki s prodajo služijo. Mnogo bolj kot neuspeh Slovenije, jih skrbi njen uspeh, saj jim kviri zaslužke.

Gospodarskih razlogov za razprodajo ni. Finančna sredstva, pridobljena z dosedanjimi zadolžitvami, zadoščajo za odplačevanje dolgov; prilivi v proračun so večji kot lani, presežek na tekočem računu ostaja enako velik. Trditve, da bomo kupnino porabili le za zmanjšanje dolga, so prazne; vseeno je, ali ga porabimo za zmanjšanje dolga ali za pokrivanje primanjkljaja; le vrstni red računskih operacij je drugačen, rezultat pa je enak.

Govorjenje o strateškem partnerstvu in strateških lastnikih je nesmiselno. Partnerstva sklepajo enakopravni subjekti. Ko podjetje prodamo, postane lastnina kupca. Zaveze o ohranitvi delovnih mest so le metanje peska v oči; kupec bo zaposlenost prilagajal maksimiranju dobička, kar je normalno. Še slabše je, če so kupci finančni skladi, saj že kupijo zato, da bodo preprodali.

Razprodaja je vsiljena ideološka odtujitev, ki naj bi zagotovila prelom z »umazano« socialistično preteklostjo, v kateri so bila zgrajena podjetja, ki jih zdaj prodajamo, in ki bo Slovenijo uvrstila med druga nekdanja socialistična gospodarstva, o katerih usodi odločajo lastniki multinacionalk.

Najbrž podjetje, ki ga prevzame multinacionalka, res postane učinkovitejše, a družbeni (gospodarski, socialni, razvojni, ekološki) učinki niso pozitivni, kar potrjujejo empirične študije in dogajanja v gospodarstvih, ki so prodala vse, kar se je dalo prodati. Med krizo je prav zaradi prodaj podjetij pred tem iz nekdanjih socialističnih držav letno odtekalo 40 milijard evrov.

»Privatizacija« naj bi preprečila nedostojno vmešavanje politike v podjetja. A državna podjetja na primer Telekom, bomo prodali državnim podjetjem drugih držav. Zdravilo za preprečitev nespodobnega vmešavanja pa je enostavno; vladajoča stranka ali koalicija naj se preneha nedostojno vmešavati.

Podpisniki pisma od prodaje ali neprodaje nimamo koristi. Razprodaji nasprotujemo, ker vemo, da je za Slovenijo dolgoročno škodljiva. Zato pozivamo vlado in poslance Državnega zbora, da jo preprečijo in prekličijo lani sprejeti sklep o prodaji petnajstih podjetij. Pred volitvami ste neposredno ali posredno obljubljali prav to.

To peticijo pošiljamo predsedniku vlade, ministrom in poslancem državnega zbora.

Jože Mencinger in podpisniki